

TOTEM

roč. č. 5
2012

Dobrušských Skautů

Březen / Duben

ÚVODNÍ SLOVO

Milí příznivci Totemu, vítám Vás při otevření dalšího čísla našeho střediskového oběžníku.

Uplynulé dva měsíce, leden a únor, byly neobvykle mrazivé, ale nedá se říct, že by zamrzli dobrušští skauti. Zdá se mi, že právě naopak, udály se rovnou dvě velké střediskové akce - Ples a Výroční sněm spojený s ovarem. Zápisy a fotky z obou akcí jsou zde zaznamenány osobami velmi pověřenými. Nechybí ani povídání o proběhlé Tříkrálové sbírce, které se skauti opět účastnili.

Dále přichází na řadu zápisy z oddílů. K tomu bych chtěla vyjádřit svoji radost nad došlý-

mi zápisy. Oproti lednovému číslu Totemu se vedoucí patrně chytli za nos a příspěvky mi poslali všichni a docela včas. Chtěla bych jim tímto veřejně poděkovat a pevně věřím, že to nezakřiknu.

Doufám, že vás osloví alespoň některý ze série Tipů na... a třeba se jimi necháte inspirovat pro svůj volný čas.

Nově vzniklá Otázka Totemu, která vystřídala oblíbený rozhovor, se tentokrát zabývá Třemi orlími pery. Následuje další nová rubrika na pokračování - O českém Junákovi. Pokud stejně jako já moc neholdujete historii a dějinám, nenechte se odradit a dejte šanci dvou stránkám poví-

dání o prvních skautech. Musím se přiznat, že přes veškerou neolibost k dějepisu jsem se se zájmem začetla a dokonce uvažuji o koupi knihy Skautské století.

Jací bychom to byli skauti, kdybychom neznali morseovku! Pro pobavení a procvičení této šifry jsme Vám připravili vtip na závěr.

Přeji Vám příjemné čtení, prohlížení, zábavu a vzpomínání.

Štaflíčka

Obsah Totemu

2 - Úvodní slovo	17 - Tip na hru
Obsah	- Hry pro pobavení
3 - Střediskové dění	18 - Tip na sbírání
- Tříkrálová sbírka	- Puzzle
- Výroční sněmo-ovar	19 - Otázka Totemu
- Ples	21 - Okénko do historie
- Meďátka a Tygři	- O českém Junákovi - 2. díl
- Vlčata	23 - Křížovka
- Světlušky	24 - Poslední stránka
- Mohykáni	- Uzávěrka
- Skautky	- V příštím čísle
15 - Tip na výlet	- Tiráž
- Kříž smíření	25 - Citát
16 - Tip na knihu	
- Arthur Ransome	

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Je sobota ráno a kolem fary je nevidaně živo. Všude po venku se hemží malé děti, pobíhají sem tam, za nimi vlají jejich bílé pláště. Rodiče ještě ustaraně na poslední chvíli zavazují šálu nebo nasazují kulicha. Do toho se ozývá volání vedoucích skupinek, kteří shání svoje tři krále. Ano, je sedmého ledna a za chvilku vypukne tradiční charitní akce s názvem Tříkrálová sbírka. V Dobrušce se letos koná již po jedenácté, takže organizačně je vše zmáknuté, koruny i hvězdy jsou vyrobené z předchozích let, rozdělení rajónu funguje bezchybně, tým kuchařek i malířek Baltazarů pracuje na jedničku. Řekla bych, že ač to vypadá na první pohled na

jeden velký zmatek, tak vše má svůj systém.

Kolem deváté se všichni přesouvají do kostela, kde koledníci dostávají požehnání na cestu, světí se křída a zaznívají poslední důležité pokyny. Následuje hromadné focení, abychom mohli všem ukázat, kolik nás bylo (a že se nás letos sešlo opravdu hodně!) a poté se již skupinky rozprchávají do všech koutů Dobrušky i přilehlých vesnic. Ač je venku opravdová zima, na tvářích koledníků je vidět nadšení a radost z dobrého skutku. A když tu a tam dostanou nějaký ten mls do košíku, je jejich spokojenost dovršena. S postupem času se na všech dveřích domů objevují známá pís-

menka K+M+B+2012, naposled zaznívá „My tři králové jdeme k vám...“ a na faře se opět objevují všichni zúčastnění. Sice unavení, ale plni zážitků.

Na závěr už mi jen zbývá poděkovat všem. Dětem, vedoucím skupinek, rodičům i všem, kteří se sbírkou pomáhali. Velké díky patří Janě Poláčkové, která to celé zorganizovala. Největší díky však patří všem, kteří na tento dobrý úmysl přispěli a koledníky přivítali s úsměvem. A kolik že se letos vybralo? Je to krásných 383 224 Kč. Ještě jednou děkujeme a těšíme se zas na příští rok.

Parluc

VÝROČNÍ SNĚMO-OVAR

Ono se to řekne lehce a zní to krásně: „Hele, von bude ve skautu nákej vovar, to se pudem nažrat, ne? Při tom je nákej sněm nebo schůze nebo co to je, tak to aspoň poslechnem, ať víme, co tam dělaj, co?“ Ale že to všechno není žádná sranda, víme všichni. A jak to teda probíhalo? Aby se všechny hladové žaludky, které přijdou navštívit svoje nejlepší skautské kamarády ve vhodný okamžik v podvečer 28. ledna, mohly nasytit až k prasknutí, je třeba se sejít o něco dříve a pěkně pomalu (v těch mrazech, které byly, se člověk nesmí uhnat!) začít celou věc připravovat.

Tomáš, dvoumetrový bratr skaut z Vamberku a hlavní kuchař, jemuž tímto vzdávám holt a posílám veškeré díky za spolupráci, se pro mne stavil krátce po sobotním obědě (který jsem takticky vynechal!), abychom společně dojeli ke klubovně a celou akci rozjeli. Brutary, vyndat lavice, vyklidit konírnu, zapálit oheň v týpku, okrájet a připravit maso, nanosit vodu, zapnout topení v klubovnách, vynosit stoly ven, pouklidit támhle, tady a taky ještě za rohem, naštipat dříví, usmívat se. Seznam prací byl nekonečný, ale nakonec jsme všechno za výpomoci několika dobrovolníků, kteří přišli dříve, aby nám pomohli a rovněž jim srdečně děkuji, a za odborného dohledu bohužel trochu pohyblivě indisponovaného Petra stihli připravit. Dokonce nám pomohl i Vašek pořezáním dřeva zubatou samohybnou potvorou a když si na onu sobotu teď zpětně vzpomínám, tak štěstí, že tam vlastně byl – poradil nám nakonec s kde jakou činností a my jsme mu za to s Tomášem

byli náležitě vděční, jinak by nebylo nic! Porady s Vaškem jsou zkrátka vždycky přínosné! S postupující hodinou se více a více vařila osolená voda (s masem!) v brutarech, jež krásně provoněla okolí panelákové džungle, ohřívaly se klubovny a vytápěla konírna, protože se očekával největší nával právě na výroční schůzi našeho Junáka. S Tomášem nás zachránilo, že několik obětavých duší a zejména skautských sester nanosilo výborné upečené buchty (při práci vám strašně vyhládne!) do konírny, takže jsme mohli krásné slunné mrazivé odpoledne u kotlů trávit nejen nasáváním vůní ovaru, ale také ochutnáváním různých napečených výrobků, na než jsme si v žádném případě nemohli stěžovat a všechny jsme mezi sebou náležitě vychválili.

Nakonec se lidé hemžící před klubovnou, včetně několika bratrů funkcionářů, kteří se na nás přijeli podívat a prohlédnout si klubovny, z minuty na minutu vytratili, odešli nahoru na výroční sněm, jenž začal o něco později než ve slibovaných šestnáct hodin a který si vzal na starosti samozřejmě střediskový

vůdce a zasloužilý bafuňář Petr za pomoci Ifika a dalších. Ačkoli jsem nebyl nahoře přítomen (hlídal jsem před zloději maso v kotlích!), dokážu s určitostí vytipovat, že byli návštěvníci sněmu patřičně poučeni nejen o finančním hospodaření našeho střediska (abychom si všichni vážili toho, co máme!), ale také o akcích, které se uskutečnily přes rok (abychom věděli, jak jsme šikovní!). Společná okrojovaná fotka do archívu nesměla chybět, stáhněte si ji klidně z webu. Během tohoto povídání a vzájemného družení se setmělo a maso za neustálého přikládání do kotle uvedlo do nejlepšího stavu – dokonale požitelného s křenem a hořčicí. Ti, kteří schůzi ošidili a potulovali se už venku na promrzlé zemi v záři halogenu, si zatím mohli na papírový tácek dát takovou porci masa, kterou unesli až ke stolu. Někdy nám na oplátku dali svou prázdnou bandasku, abychom jim při odchodu nezapomněli vydat výbornou polévku, která vývarem vznikla. Na všechny se dostalo, a tak jsme měli radost! Bylo vidět u nás poučení z loňského roku (neboť jsme loni polévku podcenili a málem se na

někoho nedostalo!).

Večer byl samá zábava, samé klábosení, předávání informací důležitých i prostých, spokojený ryk za okny vyhřátých kluboven. Mastné ruce držely kelímky s pitím všeho druhu a břicha pěla oslavné ódy, protože se jim dostalo skvělé krmě. Bohužel letos nebyla účast tak velká jako loni (některé ročníky nebyly zastoupeny vůbec!), a tak s nastávající půlnoční hodinou život v klubovnách postupně vymíral, jediná ryze skautsky spontánní (ale hrající profesionálně!) kapela se nenechala odradit, a když nemohla hrát lidem, hrála aspoň sama sobě pro radost. Po ukončení výdeje polévky do bandasek i jiných nádob a následném venkovním úklidu všeho možného pod heslem „dokud nás to ještě baví a nepřimrzlo to k zemi“ jsme se nahoru do klubovny přesunuli i my – vymrzlý kuchař a jeho znavený pomocník – a mohli jsme až do třetí ranní naslouchat rytmu benja, houslí, kytary, basy a zpěvu.

Byl to krásné a bylo toho dost! Poté ale nastal čas i pro kapelu a s loučením se všichni ztratili jako pára nad hrncem, jenom několik věrných zůstalo hlídat klubovnu před zlými lidmi až do svítání.

Této funkce jsme se zhostili zejména já, GOR a Koule, bránili jsme konírnu až do prvních paprsků slunce, div jsme nepotkali ve dveřích ochotnou Janu s Péťou, kteří nám přišli pomoci dát klubovní prostory zase do původního uklizeného stavu a bez nichž bychom tam strávili půlku neděle (dorazil i Vašek a další, všem moc díky!). Protože nám přes noc zase vyhládlo, tak jsme se u poklizené celé klubovny (vnitřku domu i okolí!) rozloučili, potřásli si rukama, vzájemně si poděkovali a odebrali se domů na oběd, čímž tato skvělá akce skončila. Každý rok se na ní sejde spoustu dobrých lidí a ti, kteří se třeba nemají šanci jinde potkat. My s Tomášem jsme každý cestou domů pomalu začali přemýšlet,

jak zase návštěvníky Výročního ováro-sněmu Junáka Dobruška potěšíme příště.

Díky všem, že jste nám jakoliv pomohli, přišli, bavili se, zahráli na nástroje nebo si jenom přečetli tento zápis.

Pozn. Pro úplnost Ondrova zápisu je třeba dodat, že několi-ka členům střediska byla rozdána ocenění za zásluhy. (Ondra vařil ovar, tak nebyl přítomen.)

MALÝ VELKÝ PLES 2012

MÍŘÍ KE HVĚZDÁM!

Jako každý rok se i letos uskutečnil Malý Velký ples. Oproti loňskému roku, kdy „kloboukové“ téma bylo velmi jednoduché na tvorbu kostýmu - respektive stačilo ho jen najít ve skříni - letošní téma bylo náročnější. Organizátorům padlo totiž do oka téma vesmír. A to se kostým zdá být najednou kdesi ve hvězdách.

Ovšem přípravy ve hvězdách nebyly. Veškeré práce vyvrcholily sobotní přípravou v kulturním domě. Po několika vyřešených nesnázích (např.: zamrzlé velké auto na přepravu tomboly, nebo přeprava sluneční soustavy – ve třech autech jsme ji nakonec vezli!) jsme se mohli vrhnout na přípravu sálu. Na oponu se pověsil raketoplán a na stěnách přibýlo mnoho souhvězdí z noční oblohy. Stoly se vyzdobily stříbrnými lahvičkami s vesmírnou květenou, vybavily se potřebným názvem, programem, lístečky k soutěži a drobným občerstvením ve formě lineckého cukroví. A nad hlavy nás všech se pověsila ob-

rovská věrná kopie celé sluneční soustavy. Práce šla rychle od ruky a za chvíli bylo vše hotové.

Samotný ples začal ve 20 hodin. K poslechu i k tanci hrála nám již známá hudební kapela Pokrok z Kostelce nad Orlicí. Ve 20:30 hod se ozvala hudba ze samotného vesmíru a my byli svědky příletu vesmírné stanice v podání našich moderátorů, kteří seznámili přítomné návštěvníky s programem a vysvětlili pravidla celovečerních her. Na řadu poté přišlo vystoupení tanečního klubu TK Akcent Dobruška, který nám předvedl předtančení na motivy muzikálu Aladdin. Dál se večer nesl v tanečním rytmu, prodávala se tombola, která v sobě skrývala kromě výherních a nevýherních losů také losy soutěžní a tak většina skautů vzpomínala na Ježourovy přednášky o hvězdách, když stejně jako ostatní zkoušeli své štěstí v poznávací soutěži souhvězdí noční oblohy. S úderem půlnoci došla řada na vyhodnocení soutěží a vylosování šťastných výherců. Poté jsme

byli svědky scénky, která nám objasnila nejen vznik vesmíru, ale také jak to vlastně doopravdy bylo s předpovězeným koncem světa. Tanec a zábava dále pokračovala až do dvou hodin, kdy se s námi kapela rozloučila a popřála nám dobrou noc.

Podle úsměvů z fotek můžeme snad soudit, že se letošní ples alespoň trochu vydařil. I když jsme zvyklí na větší návštěvnost, budeme doufat, že příští rok nám ji kruté mrazy ani nemoci nepokazí. Děkuji všem, co přidali ruku k dílu nebo nás jinak podpořili. A kdo ples nestihl, určitě bude mít šanci zase za rok.

P.S.: Přes veškeré počáteční obavy se nakonec vydařily i kostýmy Návštěvníků (i když za ně nikdo nešel). Mohli jsme vidět nejen různá vesmírná tělesa, ale i vzpomínku na Hvězdné války a návštěvníky různých planet - Avatar a Malý Princ. No, posuďte sami, že se povedly.

Hamina

ODDÍL MEĎÁTEK a TYGRŮ

ROZJEZD 2012

Tak tu máme už nějaký pátek rok 2012. Ten, který má být podle různých proroctví a kalendářů posledním. Co s tím? Má teda cenu ještě něco dělat? Nepůjdem si radši někde užít? Vždyť zabývat se nějakými mládežníky v tomto kontextu je přeci marné. Řeknu Vám, že takovým pocitem se člověk neubrání a vůbec nezáleží na tom, jaký rok je v kalendáři. Zradili bychom však asi to, co nás mimo jiné dělá skauty, tj. vydržet, i když je ouvej. Naši oldbratři a oldsestry by mohli vyprávět, jak bylo v době zakázané činnosti. My tedy zkusíme tu káru táhnout ještě o kus dál.

Tak jsem si posmutnil, jak se nám „hrnou“ vedoucí a rádci k Meďatům a vlčatům, atd. a můžu Vám konečně říct, jak jsme se měli na schůzkách. Nějak jsme nestihli dodat info do minulého čísla, takže nejdříve pár obrázků z přespání v klubovně před Vánoci. Byla to švanda jako vždy, jen to počasí nás trochu vypeklo. To letos je zimních radovánek habaděj. Snažíme se toho na schůzkách využít, i když to někdy znamená velké sušení celé výbavy po příchodu domů. Tradiční střídavé schůzky v tělocvičně také stále táhnou. Můžeme tak přispět i k tužení těla.

Omluvte prosím zhoršenou kvalitu obrázků. Chyba není na Vašem přístroji. To jen skleróza nutí fotit mobilem místo pořádným foťákem. Takže zažehněte chmury, které se nám snaží vnutit média a podobní vtipálci a hezké jaro za dveřmi přeje za vedoucí Meďátek a Tygrů

Ifik

Z mého dobrovolného aktivního zájmu, kdy jsem chtěl jet po kalamitní vánici v půlce února odklízet okolo klubovny snůh, se po telefonátu s Petrem stala příslíbená účast na schůzce Vlčat. A protože vím, jak někteří neradi sepisují své aktivity a jak celou redakci Totemu v duchu i nahlas proklínají, pokusím se napsat pár řádků na oplátku za oddíl sám.

Z více než desetiletého zvyku pátečních schůzek jsem se při čtvrtečním odpoledni těžko vzpamatovával, ale přesto jsem nezapomněl a ke klubovně dorazil včas. Petr už zde rozdělával oheň v tee-pee, které stojí od Ovaro-sněmu, a postupně se zde scházeli malí Vlčáci, někteří vypadali, jako by jim cesta ke klubovně z domu zničila život. S prvním padnutím do sněhu ale všichni ožili a my včas pískli nástup. Srovnat do řady se museli kluci naučit na několikrát, dohlížel na to nakonec i Albi, který na schůzky na rozdíl ode mne pravidelně dochází. Ze dvou družin, které tvoří čtvrteční smečku, přišlo kluků šest, a tak jsme je mohli férově rozdělit do dvou skupin, ačkoli jsme tak porušili standardní družinové dělení.

Získat zlaťáky do svých měšců mohli kluci hned první jednoduchou hrou s krycím názvem „postav ze sněhu vyšší komín než ta druhá banda“. Ačkoli jsme jim s Petrem velmi dobře vysvětlili taktiku tvoření sněhových bábovek z plastových kýblů a následné skládání na sebe, mnoho si toho k srdci při akci nevzali a občas to vypadalo, že se snaží nahrnout co nejvyšší kupu, místo umělecké-

ho komínu. Omluvte mou špatnou paměť na to, kdo konkrétně vyhrál, ale důležitý je výsledek – jedna skupina zvítězila nad tou druhou o celý metr výšky komínu, to už je slušné! Mezitím, co probíhala u klubovny stavba či vytváření sněhových komínů, byli pověřeni dva jedinci, kteří do nedalekého obchodu na sídlišti musel kvapem zajít a přinést určený počet párků a housek, které jsme si po jejich návratu a ukončení soutěže opekli na ohni venku ve stanu. Tedy – někdo opekl, jiný ohřál, další zase trochu spálil. Všem ale chutnalo a na všechny se dostalo.

Trochu provětrání studeným venkovním vzduchem jsme se odebrali do klubovny, po chvíli se osoby, které procházely venku okolo plotu, musely divit, co se zevnitř ozývá za zvuky – kluci si zkoušeli napodobit co nejhlasitěji co nejvíce lesních zvířat, které jim Petr vymýšlel a popisoval, dostalo se ale i na žirafu, zebra nebo kapra. Zábavy a křiku bylo dost, nedostatkové znalosti toho, kterým samcům a samičkám jednotlivých zvířat se jak říká, jsme snad dohnali také. Protože čas plynul a všichni si rázně odpočinuli v teple klubovny a trochu se vykřičeli, šli jsme si zahrát osvědčenou hru nahoru do klubovny pod mým a Albiho vedením, kterou jsme zatím rychle připravili.

Každý určitě zná zátkovou bitvu o ostrůvky namalované křídou na podlaze velké klubovny. Někdy jsem ani nestíhal sbírat pohozené zátky za židlemi u stěny, jak byli kluci rychlí a nepřesní, ale nakonec se jim zadařilo a několik ostrůvků úspěš-

ně obsadili. Soutěž jsme po půl hodině ukončili a s Albim, hlavním zapisovačem a kontrolorem, vyhodnotili.

To už všechny svolal Petr ke stolu, zapálil svíčky a při hraní naší hry naopak sám připravil pěknou náladovou malou stezku odvahy po klubovně, takže měli kluci konec schůzky trochu strašidelnější, než asi čekali. Po jednotlivcích museli sejít při rozsvícených svíčkách dolů do sklepa a dokázat sebráním lístečku, že tam byli a že umí přemoci své strašidelné představy. Ostatním se zkrátilo jejich čekání četbou afrického příběhu o dr. Holubovi. Všichni byli stateční a lístek, který střežila vycpaná lasička, přinesli a mohli si ho následně i nechat na památku.

Hodiny na stěně velké klubovny nám ale neúprosne oznámily, společně s některými kluky, že už musíme končit, a všichni vyběhli ven takovým tempem, že jsme je ani s Albim nezastavili na společný závěrečný nástup a pokřik. Musí si to tedy vynahradiť příště, tímto pověrujeme vedoucí!

Tak nějak takhle vypadala jedna z únorových schůzek čtvrteční smečky Vlčat, na které jsem měl opět po čase možnost být, bylo to fajn, snad se mi podaří účastnit častěji, ale znáte to sami, jak úspěchaná doba dneska je – a jen málokdo se umí na okamžik zastavit ..

Páteční schůzky

Rok 2011 sice skončil, ale naše schůzky pokračují dál :) Sešly jsme se hned první pátek v roce 2012 a bylo to moc fajn. Většinu schůzky jsme věnovaly Vánocům, protože jak nám, tak světluškám se zdálo, že to letos zase strašně rychle uteklo.. Tak jsme se dozvěděly, jak každá strávila svátky a jaké dárečky dostala.

Abyste si ale nemysleli, že propovídáme každou schůzku, to rozhodně ne! Snažíme se u toho povídání hrát i nějaké hry anebo se něco nového naučit :) A právě to učení nás teď provází a asi ještě chvíli provázet bude – samozřejmě (snad) v zábavné formě. Na jaře nás totiž čekají závody. Ještě neznáme datum a místo konání, víme však, co naše světlušky mají umět a tak se všichni snažíme, aby to i uměly. Holky na schůzkách třídí odpad, poznávají, co to ten skaut vlastně je a že Dobrušťáci nejsou jediní skauti na světě. Zkouší si, jak by ošetřily puchýř nebo zlomenou ruku. No o dalším průběhu příprav vás budeme určitě informovat..

Také nás v únoru konečně navštívil sníh a toho jsme musely využít. Vystačily jsme si před klubovnou a dělaly doslova „kraviny.“ Nezapomněly jsme postavit sněhovou věž, zahrát si zimní babu nebo se pořádně zmáchat, což ovšem k zimě patří.

A to je z našeho oddílu všechno, únor utekl, tak se těším na březen, prý má ještě nějaký sníh napadnout – huráá!!

Kafka

Pondělní schůzky

Leden s únemem se sešel a máme tu další počteníčko v Totemu. :) Má maličkost se vám pokusí předat nějaké informace o tom, jak tráví pondělní světlušky v pondělí od 16:00-17:45 čas. Jelikož čas plyne jako voda v Divoké Orlici a závody světlušek se nám pomalu, ale jistě blíží, s holkami se už začínáme připravovat. Kdybych napsala pilně, asi bych lhala, ale flákačka to zase není;). Už jsme jakžtakž zmáklly zdravotvědu a chystáme se vyrazit na silnici (obrazně napsáno:)) a naučit se alespoň základní dopravní značky.

Protože se některé holky taky rády předvádí, tak jsme pro ně připravily CARŮZO SHOW:) Teď nevím, jestli jsem to napsala správně, ale na tom teď nesejde. Každá světluška nebo dvojice světlušek si pro ostatní publikum a pro moderátory nacvičila nějaké „číslo“. Holky nám složily a přednesly básničky, zatančily a povyprávěly vtipy. Nechybělo samozřejmě ani vystoupení vedoucích. Zkrátka srandy kopec:). A abychom jim udělaly radost, dostala od nás každá obří cenu: JAHODOVÉ LÍZÁTKO:) Kdo by nechtěl, že?

Ale posunem se dál. Na jedné schůzce si holky zahrály hru, která asi trochu rušila chodce, kteří chodili kolem naší klubovny, ale zato byla velmi zábavná. Světlušky se rozdělily do dvojic a v těch dvojicích se domluvily na signálu, který bude jedna ze dvojice pískat na píšťalku. Cíl hry byl snadný, druhá ze dvojice si zavázala šátkem oči a musela podle domluveného zvuku píšťalky najít svou druhou polovičku. I jedna píšťalka je dost hlasitá, natož pak tři najednou!

Náplní další schůzky se stala mimo jiné i hra, kterou Káťa nazvala „Number“ a ten, kdo jezdí na tábory, ji určitě velmi dobře zná. Pravidla zní: Každému se na záda připevňuje číslo, většinou víceciferné (troj,čtyř...) a úkolem je zapsat si čísla ostatních hráčů, aniž by někdo zjistil to vaše. Není ale dobré, když se někdo přilepí zády na dveře, zeď nebo něco podobného a pak jen opisuje čísla ostatních. Protože ale nebylo jen slunečné počasí a mrazy nám daly pořádně zabrat, trávily jsme čas i tím, že jsme zalézly do klubovny, uvařily si čaj a hrály Město, moře, kuře nebo „TWISTER“.

Myslím, že se tyto dva měsíce vydařily stejně dobře jako ostatní.:) To je z mé strany vše a tomu, kdo u toho usnul, přeju příjemné probuzení a novou energii do dalších článků.:D Tak zas někdy příště! Ahoooj:)

Maruška ☺

ODDÍL MOHYKÁNŮ

Na našich schůzkách máme téměř vždy 100% účast, ale to asi jen proto, že máme 4 členy. Ale na druhou stranu k nám často zavítají nynější vedoucí vlčat Luboš, Radek a Honza. Za poslední dva měsíce jsme měli jednu výpravu a to do Mastů na chalupu, kde jsme si předali dárky, zpívali koledy atd. Na tuto výpravu jsme se rozhodli

jít pěšky. Když jsme tam došli, už byla tma a venku zima. Takže jsme nejdříve zatopili a poté udělali polívku. Asi jsem zapomněl dodat, že tato výprava byla se Slunečnicemi. Poté Mohykáni přešli do nového roku. Na novoroční schůzce se nás sešlo dost a hráli jsme ostrovy. Jelikož v těchto měsících padaly teplotní rekordy, tak jsme raději zůstáva-

li v klubovně a hráli společenské hry. Když napadlo hodně sněhu a zimy polevily, nemohli jsme toho nevyužít a šli jsme na Trojici, kde jsme váleli velké koule a poté se koulovali. Na poslední schůzce jsme poslali kluky zjistit informace ohledně Dobrušky.

Martin

ODDÍL SKAUTEK

V měsících leden a únor se toho i u nás v oddíle spousta událo. Tyto měsíce byly bohaté na skautské akce, ale spíše pro ty starší z nás, mám na mysli tradiční Skautský ovar nebo ples, na kterém jsme letos mířili až ke hvězdám. Nesmím také opomenout Tříkrálovou sbírku, které se někteří také zúčastnili.

Naše páteční schůzky jsme trávily převážně ve velké klubovně a dělaly jsme všechno možné i nemožné. Například jsme si vyráběly vlastní Twister a to tak, že jsme na staré prostěradlo přišily barevné látky ve tvaru koleček. Také jsme si

vytvořily kartičky, které při hře určí, kam máme dát jakou nohu nebo jakou ruku. Ačkoliv je stále ve výrobě u Mirky, už teď vím, že se nám povedl a těšíme se, až ho konečně vyzkoušíme. Jednu schůzku jsme si zahrály stolní hru, kterou jsme vyhrály na nějakých závodech. Hra se jmenuje Trans Europa a spočívá v tom, že se stavějí železnice, které propojují různá evropská města.

V lednu jsme měli mít s mohykány pekáčovo-sáňkovací výpravu, abychom si pořádně užily zimních radovánek a sněhu, co napadl. Počasí nám ale nepřálo. Mrzlo tak, že bychom si akorát tak na sněhu sedřeli pozadí, a

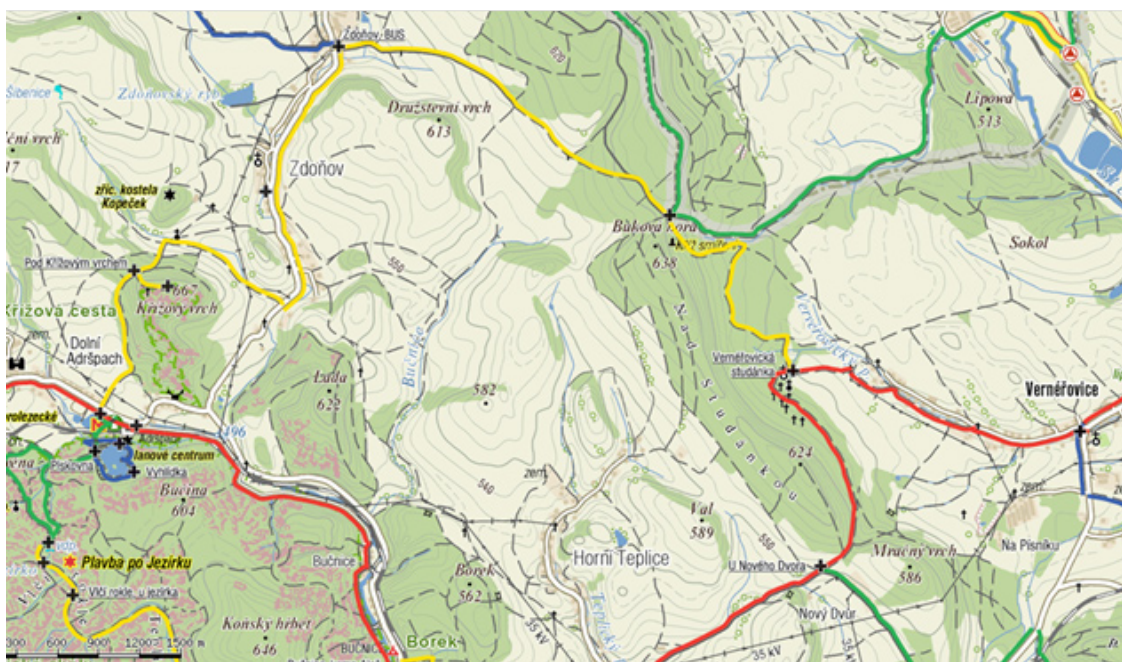
výprava se zrušila. Zato jsme si to vynahradili jinou schůzkou, kdy jsme se vydaly na pekáčováním proslulý belvedérský kopeček a užily si to se vším všudy. S překvapením jsme zjistili, že populárnější než pekáče a nějaké sánky, jsou plastové snowboardy, které jsme i my starší vyzkoušeli, protože takové novinky za našich let nebyly. Také jsme si zahrály na babu ozvláštěnou tím, že jsme se mohly pohybovat pouze ve vyšlapaných cestíčkách ve sněhu. Myslím si, že jsme si zimy užily do sytosti a tudíž by už mohla skončit.

Pája

TIP NA VÝLET

KŘÍŽ SMÍŘENÍ

Dnes to bude tak trochu tip na výlet do svědomí národa. Jde o Bukovou horu nedaleko Teplic nad Metují, kde bylo krátce po konci 2. světové války popraveno 23 lidí, včetně čtyř dětí. Jedna z obětí byla Češka, ostatní místní Němci. Doba odsunu Němců rozhodně nebyla jednoduchá a nelze na ni nahlížet černobíle.

Místo lze navštívit nejlépe na pěším výletě z Vernéřovic nebo ze Zdoňova po žluté turistické značce. Pod vrcholem Bukové hory dojdeme k pomníku, jehož autorem je Petr Honzátko, a který byl vysvěcen v září roku 2002. K místu tragédie odtud vede symbolický chodník s 23 nahrubo otesanými kameny symbolizujících jednotlivé obě-

ti. Dovede nás k malému lesnímu lomu s kruhovou stélou. Místo se od doby vzniku již bohužel stal terčem vandalů, kteří nejsou schopni tuto část historie nijak přijmout. A takových je i 70 let po válce stále mnoho.

Ježour

TIP NA KNIHU

ARTHUR RANSOME

Knížky o dobrodružném jachtaření a táboření dvou anglických dětských part ukazují jak je svět dětské fantazie pořád podobný, i když dávno žijeme v jiných kulisách. Dcera tyto knížky v “meďátkovském” věku milovala a pořád rodinu honila, kdy budeme taky tak tábořit.

Hrdiny jsou sourozenci Walkerovi (Vlaštovky) a sestry Blackettovy (Amazonky), kteří společně prožívají prázdninové příhody na jezeře i na souši. V dalších autorových knihách se pak objevují i jiní dětské hrdinové. Ransome napsal na toto téma dvanáct knih.

Angličan Arthur Ransome se narodil roku 1884. Na škole se seznámil s rodinou Collingwoodových, kteří měli dům u jezera Coniston. Zde se Ransome věnoval jachtingu a našel klíčovou inspiraci pro své dílo.

Boj o ostrov

“Až odjedeme, řekla Titty, možná že ostrov objeví někdo jiný. Že tu byl tábor pozná podle ohniště, ale bude si myslet, že tu tábořili domorodci. Jestli se ostrova někdo zmocní, upečeme ho zaživa, vykřikla Nancy. Je to náš ostrov a uhájíme ho proti každému. Vždyť musíme koncem léta do školy, připomněla Peggy. Ve škole přece nezůstaneme do smrti...”

Sourozenci John, Zuzana, Titty a Roger pohlíží ze břehu na ostrov uprostřed jezera a sní o tom, že se k němu vydají na plachetnici Vlaštovce a budou tam samostatně tábořit. Čekají jen na telegram od tatínka – námořního komodora Walkera. Odpověď

přijde: „Raděj se utopit, než být ňouma. Jestli nejsou ňoumové, neutopí se!“

Prázdninové dobrodružství začíná a nastává čas badatelů z Vlaštovky. Sourozenci Walkerovi setkávají a utkávají v nesmiřitelném boji s piráty z Amazonky – Nancy a Peggy Blackettovými, postrachem všech přilehlých moří. Nakonec se ovšem všichni spojí proti strýčku Jimovi – bratru paní Blackettové, a také mu řádně zatopí. Zvláště Titty baží po jeho krvi, když v něm odhalí kapitána Flinta, který si užívá penze na svém obytném člunu plném pokladů včetně papouška a lodního děla. Ovšem kapitán Flint si svůj osud zpečetí sám, když neprávem nařkne Vlaštovky z toho, že mu na střeše kajuty odpálily raketu. Samozřejmě, že autorkami této pozornosti byly jeho milé neterě Nancy a Peggy, na které letos strýček Jim prostě nemá čas, neboť píše rozsáhlý cestopis.

Trosečníci z Vlaštovky

“Vlaštovkám od pirátů Amazonek. Vítíme vás na Ostrově divokých koček. Přijedeme, jak budeme moci. Máme nesnáze s domorodci. Kapitán Flint je v

tom taky. Nezapomněla na nás Titty se zelenými pírkami? Zrovna nám došly. Ať žijí Vlaštovky a Amazonky!”

Boj o ostrov pokračuje druhým dílem. Opět se odehrává u jezera v severozápadní Anglii a začíná ztroskotáním plachetnice Vlaštovky u pobřeží ostrůvku Divokých koček. Navíc Amazonky nemohou na ostrově tábořit, protože na návštěvu přijela staromódní prateta, a tak místo dobrodružných pirátských výprav musí být nastrojené ve svátečních šatech, čemuž se snaží, jak to jde uniknout. Ovšem Vlaštovky přišly o loď poté, co se jejich plachetnici zlomil stěžen, a tak se odehrávají další dobrodružství na souši. Kromě pirátského kapitána Flinta (strýc Amazonek Jim) se zde objevuje malá Bridget Walkerová, která je povýšena do hodnosti lodního mazlíčka, a také tajemná postava, o jejíž existenci lze pochybovat. Je to vysloužilý námořník Petr Kachna, věrný strážce tábora v údolí Vlaštovky, kterého si jako vymyslela Titty. A když konečně odjede i prateta, pak teprve mohou nastat ty pravé prázdniny.

Zdena Kunešová

kresba: Martina Kunešová, asi v r. 2004

TIP NA HRU

HRY PRO POBAVENÍ

Když jsem přemýšlela, jaká kategorie her by se hodila do březnového Totemu, přišla mi jako nejlepší varianta hry pro zasmání a pobavení, které se dají hrát v místnosti, protože v březnu ještě bývá zima. Vybrala jsem několik her, o kterých si myslím, že nejsou moc otřelé. Doufám, že se vám výběr bude líbit a aspoň některé hry si zahrajete.

Co bys dělal kdyby....?

Tato vtipná hra se hraje v menších skupinách lidí. Všichni si sednou do dvou řad a každá dvojice hráčů, sedících proti sobě, spolu vede rozhovor. První z nich položí otázku „Co bys dělal kdyby... (vybuchla atomová bomba, tě zvolili prezidentem, kdybys vyhrál milion, ...)“ a ten druhý odpoví. Potom si všichni z jedné řady poposednou o jedno místo doprava, čímž získává nového člověka do dvojice. Hra dále probíhá stejně jako prve, ovšem každý si nechává svoji původní otázku nebo odpověď, kterou řekl v prvním kole. Vznikají pak vtipné odpovědi a rozhodně se u toho zasmějete.

Kreslení jednou tužkou

Spíš vedu nebo se nechám vést? To si můžete vyzkoušet při následující činnosti. Hru jsem hrála s dospělými lidmi, nevím, na kolik je vhodná i pro děti, ale můžete to vyzkoušet. ;) Hráči se rozdělí do dvojic, ve kterých budou úkol plnit. První ze dvojic odejdou stranou, aby nebylo slyšet, a tam jim vedoucí oznámí úkol: „Až se odstartuje hra, musíte se neustále dotýkat tužky a nakreslit za 1 min domeček. Odeťd mlčte.“ Zbylým ze dvojice se dá stejný úkol, pouze místo domečku mají kreslit auto. Po zadání úkolů se dvojice sesednou k jednomu papíru a jedné tužce a hra může začít. Během jedné rušné minuty se docela dobře projeví povahy jedinců. Po hře následuje sdílení dojmů – Podařilo se vám úkol splnit? Kdo ze dvojice byl rychlejší? Nebyli jste agresivní? Bojovali jste, nebo jste ustoupili? Jak jste se při hře cítili?

Boj o poklad

Trochu více pohybová hra a trochu méně vtipná, ale myslím, že dobrá. K této hře potřebujete pro každého brčko a hodně papírových čtverečků. Úkolem hráčů bude přenášet papírky pomocí brčka na určené místo, asi 10 m vzdálené. Hra lze hrát jak na jednotlivce, tak i na týmy. Po uplynutí přiměřeného časového limitu se přenesené papírky spočítají a vítězem je hráč nebo tým s nejvíce nasbíranými čtverečky. Zajímavou variantou je, mít barevné papírky s různou bodovou hodnotou.

Šestý smysl

Jako šestý smysl bývá označována intuice. Při této hře si můžete vyzkoušet, jak na tom váš šestý smysl je.

Každý hráč má tužku a papír. Organizátor (nebo všichni hráči popořadě) řekne nějakou kategorii (např. den v týdnu, číslo, film, ovoce, nábytek, zvíře...). Každý napíše to slovo, které podle něj napíše nejvíce spoluhráčů. Pak se vyhodnocuje následujícím způsobem. Každý získá za slovo tolik bodů, kolik hráčů napsalo stejnou věc. Např. Pět hráčů napsalo do kategorie zvíře „pes“ a tak si každý započítá za slovo pes 5 bodů. Na závěr se všechny získané body sečtou a ten, kdo má nejvíce bodů má asi nejlepší „šestý smysl“.

Xichty s indulonou

Ke hře potřebujeme indulonu, drobné mince (nejlépe haléře, nebo euro-centy, ale postačí i obyčejná čocka) a doporučuji také foťák. Odvážlivci si pomocí indulony nalepí na různá místa na obličeji mince (na čelo, na nos, na tváře, na bradu, atd.) po odstartování se hráči snaží co nejrychleji zbavit všech mincí pouze za pomoci mimických svalů, není povoleno třepat hlavou, ani se o cokoliv otírat.

Štaflíčka

TIP NA SBÍRÁNÍ

PUZZLE

Skládačka obrázků z různého množství do sebe zapadajících dílků pro rozvíjení představivosti, trpělivosti a citu pro pomíjivost věcí - to když ji po vítězném konci zase rozebereme.

Český název pro PUZZLE asi neexistuje, místo té divné anglické výslovnosti jsme si ho aspoň trochu poněmčili na to obvyklé a milé "PUCLE".

Co to vlastně je? Desková hra, hlavolam nebo sbírka kolik jich mám složeno? Asi všechno dohromady. Někdy taky noční můra, že to není možné, že ten klíčový dílek určitě v krabici chyběl!

Jak puzzle vypadají, všichni víme. K dispozici jsou jich tisíce verzí od 2-4dílných pro miminka po dvou a více tisícové skládačky pro mistry, kde jednotlivé dílky aby bral pinzetou.

Taktéž v motivech obrázků snad nenajdeme téma, které by na puzzle nebylo: světoznámé, obrazy, fotografie pamětihodností z celého světa, fantasy malůvky a v neposlední řadě fotky-výzvy, jako třeba foto rozsypaných kávových zrn nebo fazolí. Tam hledej čeho se chytit!

Do mistrovské kategorie pak patří puzzle bez obrázku, kde se postupuje pouze podle tvaru díl-

ku, což je jen pro šílence:

Ovšem i pověstné rozstříhané zprávy, co všichni známe z kdejakých bojovek, nejsou nic jiného. Komerční puzzle kde by se skládal text jsem zatím neviděla, ale třeba taky existuje nebo přijde.

Jak technologie postupují, plochý neboli "2D" obrázek už je nuda. Nabízejí se tudíž "3D" puzzle ve tvaru pyramidy či koule. Doma máme např. jeden svítící globus, který si dcera onehdy vítězně složila, a ten už tak asi na pořád zůstane.

Puzzle jsou, jak jinak, i v počítačové podobě. Dokonce je spousta verzí volně ke stažení s výrobou z vlastních fotek.

Každý skládač puzzle má svoje vychytané postupy, jak na to jít. Většinou se osvědčuje si na to také vyčlenit nějakou podložku speciálně pro tento účel. Nechat puzzle po x dní rozloženo na kuchyňském stole asi není to pravé. Když se jde na věc, obvykle se hledá první "rámeček", tj. ty okrajové dílky, které jsou tvarově jasně odlišitelné od ostatních. Potom se vyplatí si udělat hromádky nebo krabíčky příbuzně barevných dílků, které budou nejspíš ze stejné zóny obrázku. U nás doma na toto roztřídění slouží stará víčka od ešusů.

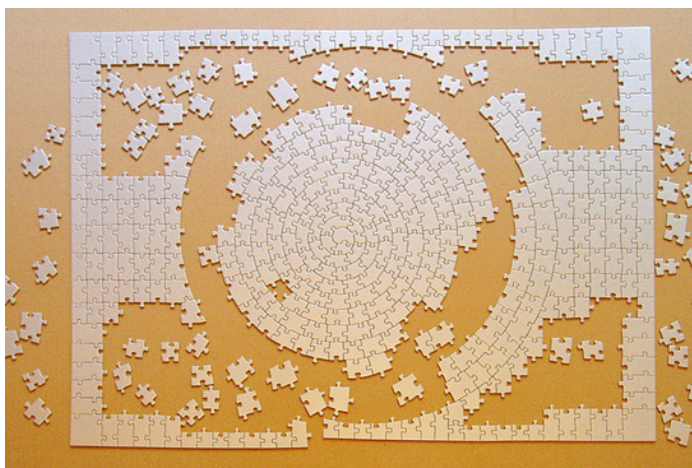
A pak leží v pokoji na koberci několik dní až týdnů rozdělané dílo, musí se opatrně luxovat, aby žádný dílek nezmizel, a pak jednoho dne je obrázek hotov. Proti té zmíněné pomíjivosti se dá trochu bojovat a obrázek si na závěr vyfotit. Množí se pak ty trofejní fotky a puzzle můžou být i tím sbíráním.

Jsou samozřejmě taky fixační laky, které z puzzle udělají plakát navždy. Jenže to už potom nikdo jiný radost ze skládání mít nebude. Nazpět rozložené puzzle se dají vyměňovat s jinými šílenci, kteří ten obrázek taky chtějí zkusit. Při zpětném rozložení se dá dokonce trochu podvádět a snížit příští obtížnost rozhozením barevně podobných dílků do zvláštních sáčků. Ale to není pak žádná hra!

A odkud se vlastně skládání vzalo?

Má to na svědomí londýnský výrobce map John Spilsbury, který v roce 1760 začal prodávat první puzzle z obrázku - mapy nalepeného na dřevěné desce a rozřezaného pilkou (odtud originální název jigsaw puzzle) podle jednotlivých států. Myslel to jako učební pomůcku zeměpisu. Postupně se ukázalo, že jako zábava to zabírá víc, tak začal řezat na dílky jiné obrázky a prodávat je jako hry.

Zdena Kunešová

OTÁZKA TOTEMU

Povedlo se Ti složit Tři orlí pera?

Která ze zkoušek pro Tebe byla nejtěžší?

Co Ti plnění těchto náročných celodenních zkoušek dalo?

Kim

Tři orlí pera se mi složit nepodařilo. Když bych si na to troufal a věřím že i udělal, tak mi bylo méně než 12 let, tudíž mě vedoucí nepustili.

A pak nám skaut zrušili.

A tak nemůžu pravdivě odpovédět ani na další otázky.

Maruška

Bohužel jsem Tři orlí pera neudělala (ještě ale doufám, že to dopadne;-))

Kafka

Ano, tři orlí pera se mi podařilo složit. Bylo to v roce 2004 a moc ráda na to vzpomínám.

Na začátku jsem si myslela, že nejtěžší bude mlčení, jelikož jsem nikdy před tím 24 hodin mlčet nevydržela. Když se mi to ale podařilo a já se po hladovce měla vydat na samotku, tak jsem byla takhle malinká :-)) a říkala si, jak by bylo krásný, kdybych mohla zůstat v táboře a mlčet...

A co mi plnění per dalo? Doufám, že tady nečekáte žádná moudra, protože úplně nejvíc mi to dalo dobrý pocit a náladu :-)) Ale taky trochu toho sebevědomí. Pamatuju si, jak jsem obdivovala všechny, kdo tři orlí pera zvládli a říkala si, jak jsou už dospělí a skvělí a že tohle já přece nikdy nemůžu dokázat. No a ono se podařilo. Extra dospělá a skvělá jsem si teda nepři-

pada, ale pocit jsem měla krásný a byl to jednoduše úžasný zážitek.

Pavlač

Odborka Třech orlích per pro mě hodně znamená a myslím si, že patří mezi nejtěžší a nejuznávanější vůbec. Já osobně jsem moc ráda, že ji mohu nosit na pravém rameni skautského kroje a váže se mi k ní mnoho zážitků. Můj první pokus byl na táboře v roce 1999 na Záhoří. Byl to můj druhý tábor, slib jsem měla sotva rok, ale chtěla jsem to aspoň zkusit. Myslím, že mlčení jsem nevydržela déle než půl hodiny a hladovku jsem zkazila olíznutím prstu od marmelády při mazání snídaně. O rok později jsem byla úspěšnější a už to vypadalo, že se mi to povede. Měla jsem hotovou hladovku i mlčení, takže by se dalo říct, že to nejtěžší bylo za mnou.

Při večerním nástupu jsem odešla na samotku, přečkala jsem noc v pečlivě vybraném místě a ráno vstávala s pocitem, že mám skoro vyhráno. Slovo skoro je na místě, protože v okamžiku, kdy jsem se plazením přesouvala z „nocležiště“ na „pozorovatelnu“ a hlídala si, aby mě nikdo z tábora neviděl, zaslechla jsem za sebou hlas. Ten bohužel patřil polskému celníkovi, který hlídal hranici a považoval mě asi za nějakého pašeráka. Když zjistil, že jsem jen dítě z tábora, šel bez zájmu dál a vůbec mu nevadilo, že mi zkazil odborku! Další rok nebyla příležitost, protože jsem tábor kompletně promarodila. Tři orlí pera jsem složila až na indiánském táboře v roce 2002 na Záhoří. Pořadí jednotlivých zkoušek bylo jasné – od nejtěžšího mlčení, přes hladovku a zakončeno samotkou. Kdo z vás jste to zažil, tak víte, jak úžasný je pocit, když vás po večerním nástupu celý tábor volá zpět, vy docházíte do kruhu, potřásáte si levačkou s vedoucími, dostáváte vaše vlastní Tři orlí pera!

A co mi plnění těchto zkoušek dalo? Když se nad tím zpět-

ně zamyslím, tak určitě jsem si dokázala, že když o něco půjde, tak bez jídla vydržím alespoň jeden den:-). Zjistila jsem, že člověk nad jídlem stráví hrozně moc času – jak přípravou, tak i samotnou konzumací. Že když nemluví, tak má aspoň víc času poslouchat druhé nebo vnímat zvuky a ticho přírody. Že když na život v táboře kouká z dálky, tak je úplně jiný. Kdo jste to nikdy nezkusil, nebojte se a zkuste si to!

Martin Dítě

Povedlo se Ti složit Tři orlí pera? ANO

Která ze zkoušek pro Tebe byla nejtěžší? MLČENÍ

Co Ti plnění těchto náročných celodenních zkoušek dalo? JÁ TI ANI NEVÍM.

Benji

Rád bych měl nějaký zajímavý příběh o tom, jak jsem se sám schovával v okolí tábora nebo jak jsem trpěl posledních pár hodin hladovky. Možná bych příběh z paměti i vylovil, ale žádný by se nevztahoval ke zkoušce Třech orlích per. Nedostatek píce a nadšení si mě našli v nesprávný okamžik. Nejtěžší zkouškou tedy pro mne bylo vyrovnat se s tím, že jsem svou šanci na Tři orlí pera promarnil.

OKÉNKO DO HISTORIE

O českém Junákově – 2. díl

„Základní kameny českého skautingu byly položeny...“, takto končil minulý díl této rubriky. Kniha *Základy junáctví* byla sepsána, posléze i vydána, první „družina“ byla zformována, a z dnešního pohledu už chybělo jediné – vyrazit někam na tábor. A přesně to se v červenci roku 1912 stalo...

„Velký pokus 1912“, tak nazval bratr náčelník Rudolf Plajner první tábor českých junáků. Svojsík se totiž musel potýkat s řadou problémů. Nejprve musel najít vhodné místo k táboření a získat k tomu povolení. Měl výhodu – jeho tchán Josef Stránský byl správcem Vorlovského polesí pod hradem Lipnicí na Českomoravské vrchovině. Svojsík ta místa dobře znal, jezdil tam s rodinou každé prázdniny a také tam před rokem překládal *Scouting for Boys*. Stany si Svojsík půjčil od armády a další vybavení nakoupil díky příspěvku Zemské komise pro ochranu

Jeden z prvních táborů u Vorlovské myslivny (1914)

děti. A pak už nic nebránilo tomu, aby 13. července 1912 vyrazila od žižkovské reálky skupina asi třinácti mládenců a v čele se Svojsíkem pěšky putovala k místu, kde měl brzy stát první tábor českých junáků. Veškeré táborové vybavení, které vážilo okolo 300 kg, vezli s sebou na dvoukoláku, vzorně se střídali, a tak denně ušli 25 – 30 kilometrů. Putovali čtyři dny a teprve pátý den dorazili k vytouženému cíli – k Vorlovské myslivně.

Dnes se již neví, kde přesně tábor v roce 1912 stál, ale je znám jeho popis: malá mýtinka uprostřed šumného hvozdu, hlídaná kolkolem štíhlými velikány poblíž myslivny. Podél vedla cesta do Bratroňova. Tábor tvořil velký zvoňák a čtyři stany menší z vojenských pláten. Přes potůček protékajícím tábořem byla z březové kulatiny zbudována lávka. Nedaleko vyhloubená studánka dávala vodu kuchyni. Byl tu i přístřešek z větví, lavičky a stolky. Mezi stromy byla přivázána hrazda.

Pamětní deska u zrekonstruované Vorlovské myslivny

Co všechno se na táboře odehrávalo, zaznamenal Svojsík v publikaci „Den v táboře junáků“. Důraz kladl hlavně na ranní cvičení, táborové stavby a dále cvičení orientace podle mapy i hvězd, signalizaci, pozorování zvěře a stopování. K přípravě jídla a uchovávání sloužila kuchyňka s políčkami a také sklípek. Na nákupy chodili do Kejžlice a do Bratroňova, ale

někdy i do Humpolce. Junáci se na táboře seznamovali i s první pomocí, dost času věnovali hrám a vycházkám do okolí a na blízkou zříceninu hradu Lipnice. Někdy si vyšli k rybníku se vykoupat. Večer poseděli u táborového ohně, kde jim Svojsík vyprávěl, co viděl loni u anglických skautů. Svojsík ve Vorlovských (dnes se píše již Orlovských) lesích tábořil ještě několik dalších let. V blízkosti tábořiště z roku 1912 stojí dnes památník připomínající skautu básníka Jiřího Wolкера, který tu v letech 1916 a 1917 prožil své dva skautské tábory. Pomník byl odhalen v srpnu 1934 při 10. výročí básníkovy úmrtí.

První tábor českých junáků probudil v očích veřejnosti zájem o skauting. Svojsík chtěl skauting nejprve začlenit do Sokola, což však narazilo na odpor některých sokolských funkcionářů. Založil proto skautský odbor při Svazu spolků a přátel tělesné výchovy v Praze. Koncem září roku 1913 byl uspořádán propagační ukázkový tábor ve Stromovce, který se těšil velkému úspěchu. Díky velkému nárůstu počtu oddílů byl pak 15. června 1914 (tedy jen pár týdnů před vypuknutím 1. světové války) založen samostatný spolek Junák – Český skaut (JČS). Prvním starostou byl zvolen pražský hygienik Dr. Čeněk Klika, vrchním vůdcem A.B.Svojsík.

První číslo časopisu Junák z roku 1915

Popelka Biliánová

Dívčí skauting se u nás rodí od roku 1912 prostřednictvím úsilí spisovatelky Popelky Biliánové, která dokonce vydává knihu O dívčím skautingu. V lednu 1915 pak vzniká dívčí odbor spolku Junák – Český skaut, jehož první předsedkyní se stává Dr. Anna Berkovcová. Ve stejném roce se konal i tábor první družiny Sasanek u Živohoště, vedený Vlastou Štěpánovou (později Koseovou).

V roce 1914 vypukla 1. Světová válka a skauti byli rakouskými úřady vyzýváni k plnění válečných úkolů v

zázemí, což Svojsík obratně vyřešil příslibem pomoci v charitativní činnosti. Válka však na hnutí těžce dolehla, řada vůdců musela odejít na bojiště. Těžká zásobovací situace znesnadňovala činnost oddílů a táboření. Navzdory zuřící válce vyšlo v Praze dne 15. ledna 1915 první číslo časopisu Junák. Redaktorem byl sám vrchní vůdce Junáka A. B. Svojsík. Na vydání se rovněž podíleli členové legendární Pražské Dvojky. Junák se tak stal nejstarším časopisem pro mládež v naší zemi a doposud vyšlo několik set čísel.

I díky výchově k vlastenectví se ve skautských oddílech šíří protirakouský duch a říjen 1918 nachází skauty připravené ke službě nově se rodící vlasti. Na Svojsíkův pokyn se dávají do služeb Národního výboru a zřizují mimo jiné i skautskou poštu, jejíž známky se stávají prvními známkami ČSR. Spolu se sokoly se tak skauti jako první osvědčili v oddanosti samostatnému československému státu...

Zdroj: www.skautskestoleti.cz

První známky Skautské pošty z roku 1918

INI OGIC

VTIP OD REDAKCE

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA

KONEC DUBNA 2012

V PŘÍŠTÍM DVOUČÍSLE

ZÁPISY ZE SCHŮZEK

JARNÍ OHĚŇ A MÁJOVÉ OSLAVY

OTÁZKA TOTEMU...

A DALŠÍ

VÍCE FOTEK NA:

WWW.DOBROUSKA.CZ/JUNAK

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Benešová - cga@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Jiří Štaffa - gor.jiri@seznam.cz

Petr Lukášek - p.lukasek@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Pavčina Čiháčková, Ondřej Němeček, Tereza Hamplová, Jiří Novák, Pavčina Štaffová, Marie Obršálová, Martin Dítě, Veronika Benešová, Zdena Kunešová, Petr Lukášek, Kateřina Fléglová, Pavčina Čiháčková, Josef Fiala, Petr Benedikt, Jan Friede

FOTOGRAFIE:

Jiří Štaffa, Jiří Novák, Marie Obršálová, Pavčina Štaffová, Zdena Kunešová, Láďa, Jan Friede a další

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Veronika Benešová

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Jiří Štaffa - Roverská předvánoční vycházka, zima 2011

**Je zhora zbytečné se ptát, má-li život smysl či ne.
Má takový smysl, jaký mu dáme.**

Seneca